

Дамян Дамянов

Те, простите хиляди, хиляди
хора

Земя необятна, земя необгледна,
Ти, майко, ти, родна сестра,
Земя и богата, и просешки бедна,
Кажи ми, защо ги събра?
Кажи ми, защо ги извика без време
На този човешки градеж?
От тях ли по нещо велико да вземеш
Или пък на тях да дадеш?
Със нищо не искат да станат велики!
Не искат медали, ни пост!
Те просто умеят да стискат мотики,
Да работят с тежкия лост.
Те просто умеят със пот да изкарва
Цената на своята пот!
И просто са свикнали в нещо да вярват,
Не в „нещо“, а в своя живот.
Копаят, мълчат! И мълчат, и копаят!
Човеци, излети от бронз!
Кой ги доведе и сбра тук? Не зная.
Идея или пък закон?
О, нявга беднякът под своята риза
Не носи сърце, а долап:
Разправяй му колкото щеш: „Социализъм!“,
Той пита: „...а има ли хляб?“
Понякога може без хляб да прекара
Но, сраснал със хляба, с пръстта,
Той „хлебец“ нарича великата вяра
И своята любов към света.
И в своята вяра, че с чук и мотика
Издига сам своя живот.
И своята вяра, че всичко велико
Е в него, във моя народ!
Народ, който само с катър и вързопче
За Божигроб тръгва ноща,
Народ, който само с черешово топче
От дъно разтърсва света!
Народ, който пеш до победата стигна
И пеш се завърна оттам!
Кому ли той паметник свят не издигна,
Останал без паметник сам?
И днеска, изправен на скелите горе,

Той, моят долгерски народ,
Паметник вдига на хиляди хора –
Свой паметник – своя живот!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8020>]